

1 יחוד הק"ש כנגד אות יוד דהוי"ה.

כשאתה קורא ק"ש תכוין כזה: תחלה תקח אות ה' אחרונה מלכות המתעוררת תחלה, ואח"כ תחבר ה' הנז' עם הוא"ו חיבור נוק' עם ז"א, להעלות מ"ן למעלה לאו"א ואז תחבר או"א ב' אותיות יה' וחיבור זה גי' י"א"י דס"ג:

ה הו יה גי' י"א"י (דס"ג) (עי' פת"ע החדש ח"ט עמ' תמ"ז)

יכוין לקיים מ"ע דק"ש, להמשיך כח לרחל להעלותה עד מקום ז"א דאצילות, וע"י מ"ע זו יהיה לו כח להעלות מ"ן ולהוריד המוחין: (עי' פע"ח דף מ' ע"ב, פת"ע דף י' סע"א)

[לג:]

<p>זיווג חיצוניות דאו"א דגופא בגופא</p> <p>יאההיהה</p> <p>בכתר</p> <p>יאההיהה</p> <p>בחב"ד</p> <p>יאהלוהלים</p> <p>בז"ת</p> <p>יאהדונהי</p> <p>גי' נ"ך</p>	<p>לברר בירורי רפ"ח (2-3-4) של אתמוול</p> <p>מדרגה ז' יוד ה' וי' ה'</p> <p>מדרגה ה' וז' יוד ה' ואו ה'</p> <p>אותיות יוד ה' ואו ה'</p> <p>מספר</p> <p>מדרגה ג' וז' יהוה יוד הא ואו הא</p> <p>מדרגה ב' שהיא ד' י' יה' יהו' יהוה</p> <p>סה"כ גי' רפ"ח</p>	<p>שַׁמֵּעַ יחוד ה הו יה גי' י"א"י דס"ג</p> <p>ע"ב דע"ב - מלכות דחסד בירורי ב"ן דע"י, ואבא וז"א.</p> <p>ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה בירורי ב"ן דנוק' דעתיק, ואימא, ונוק' דז"א הכולל.</p> <p>ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.</p> <p>ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.</p>
--	---	--

ג לחבר אלו הרפ"ח עם פנים דמלכות [דחכמה] שם ב"ן נוק' של תמוול שלשום

מדרגה ז' פנים דמלכות [דחכמה]

יוד ה' וו ה'

ועי"ז נק' שמ' של שמע

ד (ע דשמע) כלים דמ"ן עם מ"ן

נפש (מא"א) ו' ומצפ"ר ומצפ"ר וו ומצפ"ר ומצפ"ר

כח המעלה מ"ן והוא רוחא דיסוד דאימא

רוח (מאבא) וו **יוד ה' וו ה'** מיסוד דאימא (רחם)

מבינה דאימא ו' אותיות

מז"ת דאימא מספר ס"ג

נשמה (מאימא) **יוד ה' ואו ה'** יוד ה' ואו ה' ע"ה

גי' ע' מז"ס דאימא (מוח)

1. עי' הקדמה לק"ש בעמוד רצ (ל"ב ע"ב).

[לג:]

המשכת מוחין דקטנות לנוק' - עפ"י הסידור המודפס¹

יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, דנה"י להחלק של הנוק',
דחג"ת ונה"י לקטנות דאימא (מו"ת דאימא מהע' השלישית של שמעך, דהיינו:)
(עם) מוחין פנימיים דעיבור דצ' להחלק של הנוק', דל' וצ' דצלם לקט', שהם ג' אלהים,
עם חלקי הנרנח"י והמקיפין המלוכשין בהם, שהם ג' אהי"ה וג' הוי"ת ונקודותם כידוע.
שהם חיות, ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנפש נה"י, דנ"ר לקטנות, [דנפש]
דנשמה ייסור"ת, דב"ן, דמ"ה ודב"ן [תבונה]

נשמה, דנרנח"י
דנפש, דנ"ר
[דנפש] דנשמה

אהיה
יהיה

חיה, דנרנח"י
דנפש, דנ"ר
[דנפש] דנשמה

אהיה
יהיה

חיה ונשמה דרוח, דנרנח"י
דנפש, דנ"ר [דנפש] דנשמה

אהיה יהיה
יהיה יהיה

בינה
אלהים

חכמה
אלהים

חוג דדעת
אלהים

לחח"ן בג"ה דת"י, דנה"י להחלק של הנוק', דו"ק לקטנות דבירורים הנז' לרפ"ח, הכלולים בתוך
הנוק' [תמול שלשום], העומדת בהיכל אהבה דבריאה.

לסלק [האור שב] הארת הלבוש, הנמשך מעטרת יסוד דתבונה, לת"ת דתבו'. ומצטנן
הארת הלבוש הנז', לצורך [שפע יסוד דז"א, לכניסה בכלי] ת"ת דז"א [כפועל, נעשה באחד].

ימשיך לתיבת ישראל, בעמוד רח

1. ע"י ציור בסוף הספר, עמוד שש. ע"י גם ענ"ה ל"ה ע"ב. בעיקר הגהת השד"ה אות ס"ב. משם בארה שיש
להמשיך לנוק' [שמע] אותם המוחין כמו לז"א [ישראל], אלא לנוק' יהיה נה"י דקט' ולז"א כחב"ד חג"ת.
ויש לכוין בהמשכת ט"ס לנוק' ולז"א, כפי שכתוב בסידור (חח"ן בג"ה דת"י). ההבדל היחיד בין ז"א לנוק' זה
שמות המוחין (ג' אלהים לנוק', ש"ר אל"י לז"א) וחלק הכתובת שמתחם לנה"י לעומת כחב"ד חג"ת.
הרש"ש בסידור, בהקדמה לק"ש [מובא כאן בעמוד רצ] מסביר שמה שכתוב נה"י לנוק' [שמע] פירושו כלים
היצונים דזו"ן, וכחב"ד חג"ת לז"א [ישראל] פירושו כלים פנימיים ואמצעים דזו"ן, וכך סידרנו בכוונת עפ"י
שיטת הרה"ג שד"ה.

[לד:]

המשכת מוחין דקטנות לז"א - עפ"י שיטת הרה"ג שד"ה

ישראל

יכוין להמשיך הח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת כלים פנימים ואמצעים דזו"ן].

דנה"י צ"ג, דפרצוף ו"ק קטנות דיש"ס (ערבית), דהיינו:

(עם) מוחין פנימיים [דמ' ול' כלים פנימים ואמצעים דזו"ן] דצ' דצלם דנה"י דיש"ס (ערבית) (עם מוחין פנימיים דיניקה המלוכשים בהם), שהם אלהים דיודי"ן, וריבוע אלהים פשוט, שהם גמט' ש"ר והם מוחין דחו"ב, ואותיות דריבוע אלהים מלא, שהם מ"א אותיות גמט' אל"י והם מוחין דחו"ג, עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם, שהם ט' אהי"ה וט' הויו"ת, ונקודותם כידוע, שהם היות, ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דרוח [ונח"י] כלים פנימים ואמצעים דזו"ן, דנפש צ"ג דיש"ס, ערבית, דרוח יניקה, [דנפש] דנשמה יססו"ת,

דמ"ה, דמ"ה ודב"ן ישי"ס

חח"ן בג"ה דת"י

אהיה
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה
יהוה

אהיה
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה
יהוה

אהיה
יהוה

אהיה יהוה אהיה יהוה
יהוה יהוה יהוה יהוה

אהיה
יהוה

בינה

ריבוע אלהים פשוט

א אל אלה אלהי אלהים
ג"ר

חכמה

אלהים דיודי"ן

אלף למד הי יוד מם
ג"ש

חו"ג דדעת מ"א אותיות של ריבוע אלקי"ם במילוי יודי"ן

אלף. אלף למד. אלף למד הי. אלף למד הי יוד. אלף למד הי יוד מם
ג"י אל"י

לחח"ן בג"ה דת"י, [דכחב"ד וחג"ת כלים פנימיים ואמצעים], דנה"י צ"ג, ערבית דפרצוף ו"ק קטנות דמ"ה, דמ"ה ודב"ן ישי"ס [דבינה לחש], דנה"י דבינה יססו"ת דז"א [העומד בהיכל אהבה דבריאה¹]:

יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת העטרה הנז' לצורך [שפעת ת"ת דז"א, לכניסה בכלי] הדעת דז"א:

1. עפ"י הקדמת הרש"ש על ק"ש עני' עמוד רצ"ג, המוחין דיניקה נמשכים לז"א ולנוק' כאחת כלים פנימיים ואמצעיים דזו"ן. עפ"י זה נראה שהם שניהם נמצאים ביחד, בבריאה. כך נראה גם מהגהת המגיה על הקדמת הרש"ש הנ"ל על ק"ש לעמוד רצ"ג. ע"י גם השרטוט בענין ק"ש לעמוד שח. וגם, לא נראה לחלק בין כלים חיצ' דזו"ן בברי' לשמע, לבין כלים פנימים ואמצע' דזו"ן באצי' ישראל. וכן נראה מנה"ש דף כ"ז ע"ב ד"ה ואח"כ, המשכת המוחין דקט' ישראל לבירורים של ז"א (בריאה).

[לה.]

הקדמה לה' אלקינו ה'

יכוין להכין ולהזמין את או"א ודעת נשע"ר ח"ב ש' ע"ז ע"י שימשיך להם מיה"ו דע"ב דמוחא סתימאה דא"א מוחין דיניקה, לאו"א ודעת. דהיינו ע"ב לאבא מוחין דמוחא סתימאה דא"א מיו"ד דע"ב דא"א, וקס"א לאימא מה"י דע"ב דא"א מבג"ה דמוחא סתימאה דא"א, וע"ב וס"ג לדעת מו"י דע"ב דא"א מדת"י דחסדים דמוחא סתימאה

(א)

יהוה
יהוה

יהוה
יהוה

אבא [ויש"ס]

מיו"ד דע"ב דחח"ן

דמ"ס דא"א

אהיה

יהוה

יוד ה' וי' ה'

(לחח"ן דאו"א וישסו"ת)
נשע"ר ח"ב ש' ע"ז

[לאבא ויש"ס]

יכוין לסלק האור שבפרק תחתון דנצח דתבונה ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ מצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע נצח דז"א, לכניסה בכלי] חסד דז"א.

(ג)

יהוה
יהוה

יהוה
יהוה

דעת (תרין מזלין)

מו"י דע"ב דדת"י [דחסדים]

דמ"ס דא"א

אהיה

יהוה

יוד ה' וי' ה'

יוד ה' וי' ה'

(לדת"י דאו"א וישסו"ת)

[לתרין מזלין]

יכוין לסלק האור שבפרק תחתון דהוד דתבונה ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ מצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע הוד דז"א, לכניסה בכלי] גבורה דז"א.

(ב)

אלהינו

אלהינו

אימא [ותבונה]

מה"י ראשונה דע"ב

דבג"ה דמ"ס דא"א

אהיה

יהוה

אלף ה' יוד ה'

(לבג"ה דאו"א וישסו"ת)

[לאימא ותבונה]

יכוין לסלק האור שבפרק אמצעי דנצח דתבונה ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ מצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע חסד דז"א, לכניסה בכלי] חכמה דז"א.

ועד"ז יכוין להמשיך מעתיק לא"א מוחין דיניקה, ומאח"פ דא"ק לעתיק, וכן מזה לזה עד רום המעלות, כדי שעי"ז יהיו מוכנים כל הפרצופים [דיניקה] לעלות מ"ן [עפ"י זה נראה שהבירורים והעליה בפרצופי היניקה, כל פרצוף לפרצוף שלמעלה ממנו, כדי שיזדווגו כל הפרצופים הנז' אגדלות, בירידה במלת אחד להמשיך מוחין דגדלות לפרצוף שלמטה מהם:

יכוין גם היחוד הזה דאו"א דאצי', ודו"ן דבריאה

יהוה

יכוין לדבק ולקשר חיה שלו עם חיה של הצדיק לעורר מ"ד דאבא.

יהוה

יוד ה' וי' ה' * יכוין לזווג את או"א והיא מעלה מ"ן ע"י נשמתו ונשמת הצדיק וע"י שם ס"ג. והוא ישפיע מ"ד ע"י חיה שלו וחית הצדיק וע"י שם ע"ב. ומזדווגים ע"י שם ע"ב.

אהיה

יכוין לדבק ולקשר נשמתו עם נשמת הצדיק לעורר מ"ן דאימא.

* נלע"ד כי תחילה צריך שיכוין למסור עצמו עק"ה ולקבל דמב"ד מד' אותיות הוי"ה וד' אותיות אדני' וליחדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וג"כ צריך להעלות נ"ח שלו עם נ"ח של הצדיק ועם הנ"ח של הזו"ן לנ"ח דאו"א ואח"כ יכוין לזווגם כנז' וכמ"ש בע"ח של"א דרוש י"א כלל ט"ז וי"ט ובש' הכוונות בדרושי ק"ש ובדרושי נפ"א וע"ש וא"ש את"ם. המסדר יא"ה

① גם יכוין להמשיך מה"י אחרונה דע"ב דא"א דדת"י דגבורות דמ"ס, מוחזין דהוי"ה ואדנ"י עם הנרנח"י דו"ק דזו"ן

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה יְהוָה אֱהִיָּה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן

② גם יכוין לסלק האור שבפרק אמצעי יהוד דתבונה, ולהעלותו לת"ת דידה, ומצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע גבורה דז"א, לכניסה בכלי] בינה דז"א

לכאן מתחילה העליה לע"ב ס"ג דא"ק - רק מי שהבאנו בשמע ישראל עולים. יש לציין שלפני תחילת העליה בפועל, היינו צריך לכוין שקודם זו"ן מבררים בירורי או"א², אלא שסידרו כוונת הברור הזה רק לאחר כוונת העליה לאו"א, וכן בכל שאר הפרצופים. צריך תמיד להקדים את הברור לפני העליה

③ גם יכוין להעלות נשמת [וחיית³] זו"ן, והם [כל⁴] אותם המו' שנכנסו בתי' שמע ישראל, עם נשמתו [וחייתו], עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א, עם הברורים הנז', למז"ן לאו"א

עפ"י הרה"ג שד"ה, צריך להיות ט"ס, ולא נה"י בלבד - ע"י הגהה 1 בתיבת שמע, עמוד רז

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אלהים

אלהים

אֱהִיָּה יְהוָה אֱהִיָּה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אלהים

1. ע"י בא"ל ח"א דף נ"ה ע"ב ד"ה גם יכוין. קודם, עליית הנוק' לאצ"י. אח"כ המשכת ה' אחרונה דמו"ס דא"א, כדי שיעלו לאו"א (כלומר, זה לא לצורך עליה לע"ס דא"ק), הרב מביא שעה"כ.
2. ע"י בא"ל ח"א דף נ"ז ע"ב, קודם הברור ואח"כ העליה.
3. ע"י בא"ל ח"א דף נ"ו ע"א.
4. ע"י שער"ר ח"ב ש' ע"ח, עם ג' עיינין (בתיבת שמע), וה' אחרונה, ... שכולם נקראים מו' דיניקה.

[לו:] גם יכוין להעלות המוחין שנכנסו בתיבת ישראל הם והנרנח"י שבהם ומקיפיהם כנ"ל. **לעפ"י הרה"ג עד"ה**, צריך להיות ט"ס, ולא נה"י בלבד - ע"י הגהה 1 בתיבת שמע, עמוד רז.

<p>אֱהִיָּהּ יְהוָה</p> <p>בינה (ריבוע אלהים פשוט)</p> <p>א אל אלה אלהי אלהים</p> <p>ג' ר</p>	<p>אֱהִיָּהּ יְהוָה</p> <p>אֱהִיָּהּ יְהוָה</p> <p>אֱהִיָּהּ יְהוָה</p> <p>חכמה (אלהים דויד"ן)</p> <p>אלף למד הי יוד במ</p> <p>ג' ש</p>	
--	--	--

חו"ג דדעת (מ"א אותיות)

אלף. אלף למד. אלף למד הי. אלף למד הי יוד. אלף למד הי יוד במ

ג' אל"י

למ"ן לאו"א.

[לו:] וזה ע"י שיכוין קצה לפני כן שגם זו"ן מבררים מברורי או"א, שנפלו במקום זו"ן. ויכוין לעורר מ"ן ומ"ד דאו"א, ע"י נשמה וחיה שלו וע"י ע"ב ס"ג [דאו"א] (זמ"ע א דף צ"א ע"ב). גם יכוין להעלות או"א למ"ן לא"א, ע"י שגם הם יבררו מברורי אחוריים דא"א, שנפלו במקומם. גם יכוין להעלות א"א למ"ן לעתיק ונוק', ע"י שגם הם יבררו מברורי עתיק ונוק', שנפלו במקומו. וגם יכוין שמעלים מזה לזה עד רום המעלות. גם יכוין להעלות כל הבירורים הנז' לע"ב ס"ג דא"ק. ויכוין לזווג ע"ב וס"ג דא"ק שהם טעמי ע"ב עם טעמי ס"ג

יוד הי ויהי **יוד הי ואו הי**

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

ומוציאים הי"ס דמ"ה ממצח דא"ק, עם תשלום הי"ס דב"ן היוצאים מעיני א"ק, הנוגעים לבירורים הנז'. ונמשכים המוחין הנז', עם הנרנח"י ואור הטעמים ואור הא"ס שבתוכם לעתיק, ויורדים ומתלכשים בנה"י דעתיק ע"י בא"ל ח"א דף נ"ט ע"ב, וגם כמו מלך העולם.

ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י (פרק עליון - חב"ד)

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

ולחמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה (אבא) דז"א,

לחב"ד דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג החב"ד דחג"ת דא"א

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

ויכוין להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דחכמה הנז', מעורבת עם אור חיצוניות דא"א, ¹ [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר, ממו"ס) למזל העליון.

1. ע"י ע"ה ח"ב דף כ"ג ע"ג, ריפ"ש אות א'. ע"י עה"ל ח"ג עמוד 54 (176). ע"י טבלה בעמוד שט.

⟨פרק אמצעי - חג"ת⟩

גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י

אֱלֹהֵינוּ

להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דבינה (אימא) דז"א,

לחג"ת דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג חג"ת דחג"ת דא"א

אֱלֹהֵינוּ

ולהמשיך [הארת טיפות] המוחין דחו"ב דבינה הנז', מעורבת עם אור חיצוניות דא"א,

[¹לאו"א (מלגו). ולהמשיך טיפה אחרת (מלברך, ממו"ס) למזל העליון.

⟨פרק תחתון - נה"י⟩

גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י

אֱלֹהֵינוּ

ולהמשיך [עצמות] טיפות החו"ג דחו"ב (דעת תחתון) דז"א, מעורבת עם אור עצמות דעתיק,

לנה"י דחג"ת דא"א, שהם התרין כתפין.

ולזווג הנה"י דחג"ת דא"א

אֱלֹהֵינוּ

ולהמשיך [עצמות] טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דא"א,

ג"כ [¹לאו"א (מלגו). ולהמשיך טיפה אחרת (מלברך, ממו"ס) למזל העליון.

[לז.]

ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקה, שהם ע"ב וקס"א (שייך רק לטיפה מלברך).¹

יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ יוֹד הֵי הֵי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה, לחב"ד דאבא. וד' מוחין דבינה, לחב"ד דאימא.

גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י² (ע"ח ש' ז"א פ"ד), ומתגלים כל החו"ג. ועי"ז

נעשים אבא ויש"ס פרצוף אחד, ואימא עם תבונה פרצוף אחד (דכללות). ויורדים או"א עילאין

(ע"ח ש' או"א פ"ח) ומתלבשים בישסו"ת הראשונים.

1. ע"י ע"ח ח"ב דף כ"ג ע"ג, ריפ"ש אות א'. ע"י ע"ח ח"ג עמוד 54 (176).

2. (הגהה זו שייכת ליוצר, השארנו אותה גם בערבית, מפאת חשיבותה) ועיין בספר עלי נהר די"ג ע"א (בנדמ"ח מ"א ע"א) אות מ"ה, שכתב וז"ל: מ"ש באחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקוצא דשערי לרישא דז"א, הוא לפנימיות דחיצוניות, כנז' בדרושי ר"ה וכו'. ומ"מ משם מבואר שבחינת קוצא דשערי אינה נכנסת אלא באבות, שכל בחינת השערות היא בחינת או"מ. ונ"ל שכתב כן, כיון שהמוחין הנכנסים באבות הם ממקיפי או"א, ויש במקיפים כל מה שיש בפנימיים. א"כ בק"ש שנכנסו הפנימיים, גם קוצא דשערי היוצאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א, עכ"ל.

2. ע"י אוצ"ח דף כ"ד ע"ב פ"ב, וע"ג הרה"ג שד"ה אות ג', ודף כ"ז ע"ב הרה"ג שד"ה אות ג'. ע"י מע"א דף צ"ו ע"א ד"ה גם יכוין. בא"ל ח"א דף ס' רע"ב ד"ה ויכוין. תו"ח דף קכ"ט ע"ב.

ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות, רוחא ברוחא לפנימי, כאן דאו"א (אחר) [אח"כ] הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זיווג פנימי רוחא ברוחא (נשיקין) ¹	בכתרים	ובחב"ד	ובז"ת
א"ה ליהוה	א"ה ליהוה	א"ה ליהוה	א"ה ליהוה

[לז:]

כונה זו היא בק"ש דערבית לבד

(גם יכוין לעורר מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"ב. וגם לעורר מ"ן דאימא ע"י נשמה שלה ושם ס"ג, ומזדווגים בבחינת כלים החיצונים דפנימיות שלהם:

יהוה	א"ה ליהוה	א"ה ליהוה
יוד הי ויו הי	יוד הי ואו הי	יוד הי ויו הי

להמשיך ד' מו' דחכמה שב[גזרת] חב"ד דאבא: החו"ב ליסודו, והחו"ג למלכותו. וכן יכוין להמשיך הדי' מו' דבינה שב[גזרת] חב"ד דאי': החו"ב ליסודה, והחו"ג למלכותה [דכללות]. תוצאה דיחוד דנשיקין.

[כאן נעשה יחוד גופא בגופא וחילוף פרטי של או"א, עי' עמוד שיא] ויכוין לזווג ישו"ת הראשונים. דהיינו, שאימא מעלה מ"ן, שהם חכמה וחסדים שהם מ"ה דב"ן, והם חח"ן, ודת"י דחסדים דצל"ם דאימא, ונותנתם לאבא. ואבא משפיע מ"ד והם בינה וגבורות, שהם ב"ן דמ"ה, והם בג"ה, ודת"י דגבורות דמו' דצל"ם דאבא, ונותנם לאימא (עצם החילוף). (צל"ם-אורות. צלם-לבוש זך).

ועי"ז נכלל הצל"ם דאבא, ונעשה כולו מחכמות וחסדים [דאו"א], שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, ומתלבשים ד' מו' בנה"י [בצלמים]: חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צל"ם דאחור דבינה (בר"ח גם דכתר) דנה"י [צלמים] דיש"ס [ביסוד דכללות דאבא ויש"ס].

ועד"ז נכללו המו' דצל"ם דאימא, ונעשה כולו מבינות וגבורות [דאו"א], שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ומתלבשים ד' מוחין הנז' בנה"י דילה [בצלמים]: חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צל"ם דאח' דבינה (בר"ח גם דכתר) דנה"י [צלמים] דתבונה [ביסוד דכללות דאימא ותבונה].

א. וכמ"ש בספר עלי נהר די"ב ע"ד [בנדמ"ח ל"ח ע"א] אות מ"ג, וז"ל: ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא, אהי"ה הוי"ה אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו'. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצון, דגופא בגופא דאו"א, התמיד. ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי. וכעד"ז בזווג זו"ן, במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא, ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. וזווג זו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום, וע"ש. ואני הצעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש בספר פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז. וז"ל: זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, צ"ל אח"כ, ומ"ס נפל בספרים וע"ש. ונ"ל הטעם שאמר ט"ס, יען כי רצה לפרש כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א, והם זווג החיצון דגופא בגופא וגם זווג פנימי רוחא ברוחא [דאו"א]. ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס, וצ"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ. יען כי קודם צריך לזווג החיצון דאו"א עתה [אחד], מלבד הזווג החיצון דמלת שמע. ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ. וזהו לא כמ"ש בספר עלי נהר, כי הזווג הא' שהוא זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע, ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א. ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש ההי"ב יא"ה.

לסיכום: עני"ה - אחר. ש"ש אח"כ. עי' עני"ה דף ל"ט ע"ב אות ס"ט. פא"ה דף רצ"ג ע"ב.

ועי' שו"ת דעה והשכל ח"ד סימן י"ח דף ס"ד ע"א, וכן ח"ו סימן ט' דף פ"ד ע"ב.

1. בפועל, כאן רוחא ברוחא, וכותרת לגופא בגופא, בהמשך לזווג ישו"ת א'.

2. עיין הגהות בסוף הספר, עמוד רצג [לז"ז ע"ב (א)].

העברת הטיפה, ואח"כ לידה א' ואז יכוין להוציא ב' צלמי המו' דאו"א שבנה"י [דג"ר¹] [לח.] דישסו"ת הא', וכל צל"ם כלול מ"ס שבו, דכל פר' ופר' מהפרצופים הנ"ל.

ויורדים ומתלבשים כל ב' צלמי המוחין דאו"א מהפרצופים הנ"ל, באחוריים דכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה גופנית, עי' אוצ"ח דף ל"ד ע"ד אות א', עח"ל ח"א-26) דהפר' הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין שלהם ו[הם] מקיפים מוחין לכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה גופנית), דפרצוף הנ"ל, והם ב' דצל"ם. ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין (רשימו, לכתר דז"א, בקונה הכל), שהם הכחב"ד דב' הצלמים דאו"א דפרצופים הנ"ל.

ולחמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הצלמים דאו"א, דהפרצופים הנ"ל, ומתלבשים באחוריים דחג"ת דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דפרצופים הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין שלהם ומקיפים מוחין לחג"ת דפרצופים הנ"ל, והם ג' דצל"ם. ולהשאיר שם (רשימו) החג"ת דב' הצלמים הנ"ל. (כאן מתבצע [השלמת] הצינון, ג"ר דאימא וי"ס דאבא. שע"ר ח"ב ש' ע"ב-ג).

ושארית המוחין שהם הנה"י (צ' דב' הצלמים, להמשיכם ולהלבישם בט"ס חח"ן בג"ה דת"י דאחוריים דט' פרקין דנה"י דכל פרצוף ופרצוף דישסו"ת הב' (טיפה גופנית), דהפרצופים הנ"ל הנק' צ' דצל"ם (לידה ב', אחרי הניתוק), והם ישסו"ת השלישיים:

[לט:]

יכוין להחזיר המוחין ד-צ' דאבא שעלו למ"ו עם הנרנח"י והמקיפיו:

עפ"י הרה"ג שד"ה, צריך להיות ט"ס, ולא נה"י בלבד - עי' הגהה | בתיבת שמע, עמוד רז

אֱלֹהִים
יְהוָה

אוֹהוּיְהוָה אוֹהוּיְהוָה
יְהוּוְהוּ יְהוּוְהוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה

בינה

א אל אלה אלהי אלהים

חכמה

אלף למד הי יוד מם

חז"ג

אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד,
אלף למד הי יוד מם

לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דבינה דז"א.

[² יכוין להחזיר את המוחין לנוק', ולהורידה לבריאה]

1. צ"ל נה"י דג"ר דישסו"ת הא' - עיין בא"ל ח"א, דף ס"א סע"ב.

2. עי' שע"ר ח"ב ש' ק"א.

[מ:]

חזן מחזרת המוחין דו"ק שעלו למ"ן, בתיבת אחד,

גם יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, דכחב"ד חג"ת ל"מג דפרצוף ו"ק (קטנות) דיש"ס (אבא),
 (דהיינו: עם) הל"מ דצלם דמוחין דיניקה דנרנח"י דרוח דנשמה (המלוּבש בתוכה),
 עם נרנח"י דרוח דנשמה, שהם ט' הוי"ת וט' אהי"ה ונקודותם כידוע [המלוּבש בהם],
 שהם [יחידה, ו] חיות ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנה"י [כחב"ד] ודנרנח"י דרוח
 <חג"ת>, דנרנח"י דרוח <יניקה>, [דנפש <נה"י>] דנשמה <דישסו"ת>, דמ"ה, דמ"ה ודב"ן <יש"ס>
 <עפ"י הרה"ג שד"ה, צריך להיות ט"ס, ולא כחב"ד חג"ת בלבד - ע"י הגהה 1 בתיבת שמוע, עמוד רו"ט

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

לחח"ן בג"ה דת"י, דכחב"ד חג"ת ל"מג דפרצוף ו"ק (קטנות) דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן <יש"ס>, דבינה <לחש> דנה"י דבינה <ישסו"ת> דו"א <צ"ל דו"ן> [העומד בהיכל אהבה דבריאה¹]:

ועתה יכוין להמשיך חו"ק דמוחין דגדלות, שהם חח"ן בג"ה דת"י, דנה"י וחג"ת <ויק>, דחב"ד <גדלות>, דנה"י דבינה <לחש> (בר"ח גם דכתר <א"א>) דתבונה, (דהיינו: <עם>)

המוחין דאו"פ דצ' דצלם דנרנח"י דנשמה, דב"ן, דמ"ה ודב"ן, (עם) [שהם] המוחין דו"ק דגדלות, שהם ד' שמות יה"ו וד' שמות אה"י וד' שמות אהו"ה וד' שמות אה"ו, דחו"ב וחו"ג [דאימא], דחו"ב וחו"ג [דכתר], עם הנרנח"י שלהם [המלוּבש בהם]

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה (*)

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

[מ:]

	[חכמה דאימא דחו"ב חו"ג דכתר]	[חסדים דאימא דחו"ב חו"ג דכתר]	[גבורות דאימא דחו"ב חו"ג דכתר]	[בינה דאימא דחו"ב חו"ג דכתר]	
עתיק	יוד הי ויו	אלף הי וו הי	אלף הי וו	אלף הי יוד	ש' חכמה
נוק'	יוד הי ואו	אלף הה וו הה	אלף הה וו	אלף הי יוד	ש' בינה
א"א	יוד הא ואו	אלף הא וו הא	אלף הא וו	אלף הא יוד	ש' חס'
נוק'	יוד הה וו	אלף הה ואו הה	אלף הה ואו	אלף הה יוד	ש' גב'

1. עפ"י הקדמת הרש"ש על ק"ש <ע"י עמוד רצ"ג>, המוחין דיניקה נמשכים לז"א ולנוק' כאחת <כלים פנימיים ואמצעיים דו"ן>. עפ"י זה נראה שהם שניהם נמצאים ביחד, בבריאה. כך נראה גם מהגהת המגיה על הקדמת הרש"ש הנ"ל על ק"ש <עמוד רצ"ב>. ע"י גם השרטוט בענין ק"ש <עמוד ש"א>.
 * א"ה בסידור הארוך הנרנח"י אלו דפנימיות דפנימיות הם בציור חו"ב וחו"ג.
 ועיין במש"ל בכוננת העמידה <ע"י עמוד שיז, החלוקה עפ"י דרוש הדעת, וכן בהגדלת הפרקין>.

מב' פרקין עילאין דחו"ג דא"א, והבינות דאו"א מב' פרקין אמצעיים דחו"ג דא"א. א"כ היה צריך לכתוב הרש"ש זיע"א להמשיך חכמות וחסדים דחו"ב לחב"ד דאבא ובינות וגבורות דחו"ב לחב"ד דאימא. זהו תורף קושייתם בקיצור. עיין תורת חכם דף קס"א.

ונלע"ד דרך אפשר אבה"י ואני"ק דקב"ה, על פי מ"ש הרב בעץ חיים שער י"ט פרק ו' ושער י"ז פרק ג' ובהגהת השמ"ש זיע"א שם ושער כ' פרק ט' בהגהת השמ"ש ובכ"מ. והמורם מכל המקומות כי בזיווג או"א הכללי אשר מלבישים לחו"ג דא"א ימין ושמאל, אבא מזרע מחב"ד שלו שנעשו מזרע ימין דא"א חכמות וחסדים דמ"ה דמ"ה ובינות וגבורות דמ"ה דב"ן, ואימא ממשכת מחב"ד שלה שנעשו מזרע שמאל דא"א חכמות וחסדים דב"ן דמ"ה ובינות וגבורות דב"ן דב"ן. ומוכרח הוא שהחכמות אשר ממשיכין או"א שהם מ"ה וב"ן דמ"ה הוא מחכמה שלהם אשר נעשו מפרקין עליונים דחו"ג שהם הידים דא"א, וכן הבינות אשר ממשיכין או"א שהם מ"ה וב"ן דב"ן הוא מבינות שלהם אשר נעשו מפרקין אמצעיים דחו"ג דא"א. ואחר כך מתחלפין המוחין, חכמות וחסדים של שניהם שהם מ"ה וב"ן דמ"ה בנה"י דיש"ס, ובינות וגבורות של שניהם שהם מ"ה וב"ן דב"ן בנה"י דתבונה, כל זה הוא בזיווג הכללי דאו"א. יצא לנו מכל זה שהפרקין עילאין דחו"ג שהם הידים דא"א אשר נעשו מהם חכמות דאו"א הכוללים הם מ"ה וב"ן דמ"ה, ופרקין אמצעיים שהם הזרועות אשר נעשה מהם בינות דאו"א הם מ"ה וב"ן דב"ן, כל זה בכללות או"א. וכשנפרט או"א לארבעה פרצופים, או לשמונה פרצופים, ויהיה צד המ"ה של כל פרצוף נקרא אבא או יש"ס, וצד הב"ן נקרא אימא או תבונה, (ר"ל צד ימין דימין או ימין דשמאל דא"א שהוא

דעשיה הוא עשיה דבריאה (ר"ל כלים חיצוניים דבריאה שהם עשרה צירופי אלה"ם ונק' עשיה). ועיין בכוונת חק לישראל בסידור להרש"ש זיע"א שכן קרא לכלי חיצון עשיה ואמצעי יצירה ופנימי בריאה גבי כ"ע דנוק' בכוונת משנה ותלמוד יעו"ש.

ומ"ש שמתלכשים תוך כלים פנימיים דבריאה ויצירה ועשיה, לפי שהכלים חיצוניים ואמצעיים הם השרפים וחיות ואופנים, ושם הרוחין ונפשין ונקראים בחינת עור חשמ"ל כמ"ש בדף זה סוף ע"ג [בנד"מ דף י"ב ע"ד], א"כ שמות הכלים הפנימיים ואמצעיים וחיצוניים הנזכרים בפרק ה' משער השמות הם פנימיות דחיצוניות ופנימיות דאמצעיות ופנימיות דפנימיות, ואלו קורא אותם חיצוניים אמצעיים ופנימיים, אבל חיצוניות אמצעיות של כל אחד הם השרפים וחיות ואופנים ובהם מתלכשים הרוחין והנפשין. ובזה צדקו דברי הרש"ש זיע"א. (וכ"כ הרב תו"ח דף ע"ב ע"כ).

מ"ש'י הרש"ש זיע"א* בסידור כתיבת אחד בזיווג חג"ת ונה"י דא"א וע"י ח"ל, לזווג חב"ד דנה"י דע"י וחב"ד דחג"ת דא"א להמשיך חו"ב דחכמה ולזווג חג"ת דנה"י דע"י וחג"ת דחג"ת דא"א להמשיך חו"ב דבינה ולזווג נה"י דנה"י דע"י ונה"י דחג"ת דא"א להמשיך חו"ג דחו"ב ולהמשיכם לתרין מזלין ולזווג תרין מזלין ולהמשיך חו"ב חו"ג דחכמה לחב"ד דאבא חו"ב חו"ג דבינה לחב"ד דאימא, עכ"ל בקיצור. עיין עץ חיים שער כ"ט פרק ו' ושער כ"ה פרק א' ושער ט"ז פרק ו' דרוש הרעת הוכא בנהר שלום דף ל"ג ע"א [בנד"מ דף מ"א ע"ד] ושער ההקדמות דפוס ירושת"ו דף ג"ד ע"א [בנד"מ דף ס"ו ע"א]. עיין מה שהקשה הרנ"ה זיע"א בחידושיו בכ"י [לעיל] אות מ"ד, גם להרב שמן משחת קדש (דף רס"ה ע"ב), שהקשו כי מכל אלו המקומות נראה שחכמות דאו"א נעשו

כ"ג ע"ד

פרקין תתאין דחו"ג דא"א וגם הם מזדווגים וממשיכים אותה למזל העליון וכו' ואז מזדווגים הב' מזלות וממשיכים טיפת חו"ב לחו"ב דאו"א עילאין וטיפת חו"ג לדעת שלהם וכו', אח"כ יכוין ו"פ דגדלות וכו' נה"י וחג"ת דנה"י דתבונה וכו' ומתלבשין בחג"ת ובחב"ד וכו' דמ"ה וב"ן דב"ן דז"א עכ"ל. וזה יבא כפי שיטת הרב שמן משחת קדש, והוא הפך דרוש הדעת, וז"ל אחר שכתב שהחכמות נעשו מפרקין עילאין דחו"ג והבינות מפרקין אמצעיים והדעות מרביע הת"ת וכו' כתב והנה הם כז"א הם כפולים כי יש בו ג' מוחין נמשכים מג' מוחין אבא הנו"ל וכו' וג' מוחין נמשכין מג' מוחין אימא הנו"ל עכ"ל. הרי לך בהדיא שהמוחין נמשכין מכל הג' פרקין דחו"ג דא"א וכן דנו"ה דע"י, וכן הקדמת הסדור הנו", והרב שמן משחת קדש סדרו זווג או"א הכולל, ולזה הקשה ג"כ על סדר הרש"ש שכתב לזווג חב"ד דחג"ת וכן חג"ת ונה"י דחג"ת דא"א וכן בזווג חב"ד ונה"י וחג"ת דנה"י דע"י. ברם לפי מש"ל שהרש"ש זיע"א סידר כל הזווגים הם כא"א הפרטים המלביש לצד שמאל (או לצד ימין) דא"א, אם כן גם ג' זווגים של חג"ת ודנה"י דע"י וא"א הם כולם של צד שמאל (או ימין), וחיליה דהרש"ש זיע"א ממ"ש הרב בשער אנ"ך סוף פ"ח שהוא פט"ו דשער א"א, דמשמע ליה שהזווגים כולם אחר החרבן הם או"א וישסו"ת המלבישים לצד שמאל דא"א יעו"ש מ"ש בהגה!

הקדמה" להבין המשכת המוחין במ"ט ימי העומר ובליל שבועות, עיין בהקדמת סידור העומר ז"ל, סדר המשכת המוחין בכל לילה

מ"ה דמ"ה נקרא אבא או יש"ס, וצד הב"ן דמ"ה שהוא שמאל דימין או שמאל דשמאל נקרא אימא או תבונה), כמ"ש הרש"ש בשער י"ט פרק ו' ושער כ' פרק ט'. נמצא אבא הפרטי חו"ב שלו שהם מ"ה וב"ן דמ"ה נעשו מפרק עליון שהוא היד ימין או דשמאל דא"א, ואימא הפרטית חו"ב שלה שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן נעשו מפרק אמצעי שהוא הזרוע דימין או דשמאל דא"א.

נמצא עתה בק"ש שעסקנו בזווג הפרטי דאו"א אשר קודם החילוף אבא כולו מ"ה ואימא כולה ב"ן, א"כ מוכרח הוא להמשך חב"ד דחכמה אשר הם מחב"ד דחג"ת ומנה"י דחג"ת דא"א כ"ד ע"א שהם הידים והכתפין שהם* בחינת מ"ה לחב"ד דאבא והחב"ד דבינה (ר"ל פרק היד וחצי כתף הם חב"ד דאבא והזרוע וחצי כתף הב' הם חב"ד דבינה) אשר הם מחג"ת דחג"ת ונה"י דחג"ת שהם הזרועות והכתפין דא"א שהם ב"ן לחב"ד דאימא שגם היא בחינת ב"ן, ואחר החילוף יבוא חב"ד דחכמה בנצחים וחצי יסוד דאו"א שהם ישסו"ת ומתלבשים בצד ימין דז"א בחכמה וחצי דעת הימני שלו, וחב"ד דבינה בהודות דאו"א ובחצי יסוד שלהם ומתלבשים בצד שמאל דז"א בכינה וחצי דעת השמאל שלו, זהו הנלע"ד וא"ש את"ם.

עוד מצאתי סדור ישן כתב בהקדמת ק"ש ז"ל, ואז מזדווגים תרין פרקין עילאין דנו"ה וממשיכין טיפת חו"ב דז"א לתרין פע"י דחו"ג דא"א וגם תרין פרקין דחו"ג מזדווגים וממשיכים אותה המזל העליון וגם התרין פרקין תתאין דנו"ה דע"י מזדווגים וממשיכין טיפת חו"ג דז"א לתרין

ג. שד"ה: ואח"כ ראיתי להרב שמן משחת קודש דף רס"ה שהקשה על מו"ר הרש"ש שכתב לזווג חג"ת דחג"ת דא"א וחג"ת דנה"י דעתיק, מעץ חיים שער הגסירה פרק ו' אשר שם לא הביא הרב כ"א פרקין עילאין ופרקין תתאין, מה שלא הזכיר הפרקין אמצעיים יען ששם מדבר בצלם דאבא. ומ"ש הרב שער כ"ה פרק א' שם מדבר בצלם אימא (מכת"י).

ה. ג"ב כאן בעג"ה דפו"י: שייך לספירת העומר דף [כ'] ע"ד [ברפו"י, ואצלינו עמוד ס"ח].

שרטוטים כלליים
סדר מערכת של כ"ד/שש שעות

חלקות היום (24 שעות)
(נה"ש דף כ"ב רע"ג)

מקורות
ענ"ה דף י"ב ע"ב אות ט"ז.
נה"ש דף כ"ג ע"ד ד"ה וידוע, כ"ב ע"ג ד"ה כי.
בניהו בן יהוידע (בסוף) ק"ש עה"מ דף ב' ד"ה המפיל.
סידור ח"א דף מ"ג ע"א ד"ה המעביר.

סדר כניסת המוחין דקטנות של זו"ן (בהיכל אהבה דבריאה) בקריאות שמע השונים (אחור) - בימות החול

מקום המשכה	ו"ק גדלות דצ' דאימא - שמאל	מוחין מצד אבא - ימין (קטנות לזו"ן)		מוחין מצד אימא - שמאל (קטנות לזו"ן)		ק"ש
		ל"מ (כחב"ד חג"ת)	צ' (נה"י)	ל"מ (כחב"ד חג"ת)	צ' (נה"י - תמיד קיים)	
חיצוניות דע"י	אחד	ישראל כחב"ד חג"ת לז"א שמע נה"י לנוק'		מצב התחלתי		יוצר
פנימיות דא"א	אחד (השלמת כניסת המוחין דקט' לאחר המשכה מע"ס דא"ק)	ישראל כחב"ד חג"ת לז"א שמע נה"י לנוק'		מצב התחלתי		קרבנות
חיצוניות דא"א	אחד (השלמת כניסת המוחין דקט' לאחר המשכה מע"ס דא"ק)	ישראל כחב"ד חג"ת לז"א שמע נה"י לנוק'		מצב התחלתי		ערבית
חיצוניות דאו"א	אחד (השלמת כניסת המוחין דקט' לאחר המשכה מע"ס דא"ק)	ישראל כחב"ד חג"ת לז"א שמע נה"י לנוק'		מצב התחלתי		על המיטה

גדלות (צ' דאימא - שמאל)			תשלום מוחין דיניקה		
חב"ד - כלי פנימי ל(חב"ד דז"א בג' תיבות אלפי	חג"ת - כלי אמצעי ל(חב"ד דז"א בתיבת אחד	נה"י - כלי חיצון ל(חג"ת דז"א בתיבת אחד	חב"ד - כלי פנימי דזו"ן הנקרא ז"א בתיבת ישראל	חג"ת - כלי אמצעי דזו"ן הנקרא ז"א בתיבת ישראל	נה"י - כלי חיצון דזו"ן הנקרא נוק' בתיבת שמע

נקרא יש"ס

נקרא תבונה

כתובת של המשכת המוחין דקטנות לזו"ן בק"ש* (פרטות דכללות - לצרף)

ק"ש	כתובת פרטית דנוק' (בתיבת שמע)	כתובת פרטית דז"א (בתיבת ישראל)	כתובת כללית* (בתיבות שמע וישראל)
יוצר	נה"י	כחב"ד חג"ת	דכחב"ד חג"ת דיש"ס
קרבנות	נה"י	כחב"ד חג"ת	דכחב"ד חג"ת דתבונה ודנה"י דיש"ס
ערבית	נה"י	כחב"ד חג"ת	דנה"י דיש"ס
על המיטה	נה"י	כחב"ד חג"ת	דכחב"ד חג"ת דתבונה

מקורות
שעה"כ דף י"ט ע"ג.
סידור ח"ב הקדמה לק"ש דף ל"ב ע"ב והגהה בדף ל"ג ע"א.
ענ"ה דף ל"ד ע"ב ובעיקר דף ל"ה, הגהת השד"ה אות ס"ב.
נה"ש דף י"ז ע"ג, י"ז ע"ד ד"ה גם, י"ח ע"ד ד"ה והנה.
ע"ח ח"ב דף כ"א ע"ב.
באתי לגני ח"א דף נ"ב סע"א.
קניין פירות דף נ"ד ע"ב.

* יש לצרף את הכתובת הכללית לכתובת הפרטית, עבור ז"א ועבור נוק'.

⟨פרק עליון - חב"ד⟩

ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י
אֵלֶּהֶּהֱיִוּהָּ

ולחמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה (אבא) דז"א, מעורבת עם אור חיצוניות דעתיק,
לחב"ד דהג"ת דא"א.

ויכוין לזווג החב"ד דהג"ת דא"א
אֵלֶּהֶּהֱיִוּהָּ

ויכוין לחמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דחכמה הנז', מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א,
[¹ לאו"א (מלגו). ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

⟨פרק אמצעי - חג"ת⟩

גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י
אֵלֶּהֶּהֱיִוּהָּ

להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דבינה (אימא) דז"א, מעורבת עם אור חיצוניות דעתיק,
לחג"ת דהג"ת דא"א.

ויכוין לזווג חג"ת דהג"ת דא"א
אֵלֶּהֶּהֱיִוּהָּ

ולחמשיך [הארת טיפות] המוחין דחו"ב דבינה הנז', מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א,
[¹ לאו"א (מלגו). ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

⟨פרק תחתון - נה"י⟩

גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י
אֵלֶּהֶּהֱיִוּהָּ

ולחמשיך [עצמות] טיפות החו"ג דחו"ב (דעת תחתון) דז"א, מעורבת עם אור עצמות דעתיק,
לנה"י דהג"ת דא"א, שהם התרין כתפין.

ולזווג הנה"י דהג"ת דא"א (כפוח דפנימיות בלבד - עי' הגהה א')

אֵלֶּהֶּהֱיִוּהָּ

[לז.]

ולחמשיך [עצמות] טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דא"א,
ג"כ [¹ לאו"א (מלגו). ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

^א ויכוין לחמשיך או"פ דתרין כתפין דא"א, שהם תרין עטרין דדעת [תחתון] דז"א (כפנימיות דחיצ').
וגם או"פ דקוצא דשערי דא"א, עד רישא דז"א:

ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקח, שהם ע"ב וקס"א שייך רק לטיפה מלבר¹.

יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ויכוין לחמשיך ד' מוחין דחכמה, לחב"ד דאבא. וד' מוחין דבינה, לחב"ד דאימא.

גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י² (ע"ח ש' ז"א פ"ד), ומתגלים כל החו"ג. ועי"ז
נעשים אבא ויש"ס פרצוף אחד, ואימא עם תבונה פרצוף אחד (דכללות). ויורדים או"א עילאין
(ע"ח ש' אר"א פ"ח) ומתלבשים בישסו"ת הראשונים.

א. ועיין בספר עלי נהר די"ג ע"א (בנדמ"ח מ"א ע"א) אות מ"ה, שכתב וז"ל: מ"ש באחד
להמשיך או"פ דב' עטרין וקוצא דשערי לרישא דז"א, הוא לפנימיות דחיצוניות, כנז' בדרושי
ר"ה וכו'. ומ"מ משם מבואר שבחינת קוצא דשערי אינה נכנסת אלא באבות, שכל בחינת
השעורות היא בחינת או"מ. ונ"ל שכתב כן, כיון שהמוחין הנכנסים באבות הם ממקיפי או"א,
ויש במקיפים כל מה שיש בפנימיים. א"כ בק"ש שנכנסו הפנימיים, גם קוצא דשערי
היוצאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א, עכ"ל.

1. עי' ע"ח ח"ב דף כ"ג ע"ג, ריפ"ש אות א'. עי' עה"ל ח"ג עמוד 54 (176). עי' טבלה בעמוד שט.

2. עי' אוצ"ח דף כ"ד ע"ב פ"ב, וע"ג הרה"ג שד"ה אות ג', ודף כ"ז ע"ב הרה"ג שד"ה אות ג'.
עי' מע"א דף צ"ו ע"א ד"ה גם יכוין. בא"ל ח"א דף ס' רע"ב ד"ה ויכוין. תו"ח דף קכ"ט ע"ב.